

“ମିତେ ବର୍ତ୍ତେ:- ତୁମେମାନେ ଏଠାକୁ ପାଠ ପଢ଼ିବା ପାଇଁ ଆସିଛ ତେଣୁ ଆଖି ବନ୍ଦ କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ କାରଣ ଆଖି ଖୋଲା ରଖି ପାଠ ପଢ଼ାଯାଏ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ କେଉଁ ଅଭ୍ୟାସ ଭକ୍ତମାନଙ୍କର ରହିଛି ଯାହାକି ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମମାନଙ୍କର ରହିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ ?

ଉତ୍ତର:- ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ କୌଣସି ନା କୌଣସି ଦେବତାଙ୍କର ମୂର୍ତ୍ତି ନିକଟକୁ ଯାଇ କିଛି ନା କିଛି ମାଗିଥା’ନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କ ଭିତରେ ମାଗିବାର ହିଁ ଅଭ୍ୟାସ ହୋଇଯାଏ । ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କ ନିକଟକୁ ଯାଇ ଧନ ମାଗିଥା’ନ୍ତି କିନ୍ତୁ କିଛି ବି ମିଳିନଥାଏ । ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରେ ସେହି ଅଭ୍ୟାସ ନାହିଁ, କାରଣ ତୁମେମାନେ ବାବାଙ୍କର ସମ୍ପତ୍ତିର ଅଧିକାରୀ ଅଟ । ତୁମେ ପିଲାମାନେ କେବଳ ବିଚିତ୍ର ବାବା ଅର୍ଥାତ୍ ଶିବବାବାଙ୍କୁ ସର୍ବଦା ଦେଖୁଥାଅ, ଏଥିରେ ହିଁ ତୁମର ଅବିନାଶୀ ରୋଜଗାର ଜମା ହେବ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ରୁହାଣୀ ବାବା ବସି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି - ଏହା ପାଠଶାଳା ଅଟେ । କିନ୍ତୁ ଏଠାରେ କୌଣସି ଚିତ୍ର ଅର୍ଥାତ୍ ଦେହଧାରୀଙ୍କୁ ଦେଖିବାର ନାହିଁ । ଏଠାରେ ଦେହଧାରୀଙ୍କୁ ଦେଖି ମଧୁସ୍ତ ବୁଦ୍ଧି ତାଙ୍କ ନିକଟକୁ ଯିବା ଦରକାର ଯାହାଙ୍କର କୌଣସି ଚିତ୍ର ନାହିଁ । ସ୍କୁଲରେ ପିଲାମାନଙ୍କର ଧ୍ୟାନ ସର୍ବଦା ଶିକ୍ଷକଙ୍କ ପ୍ରତି ଥାଏ କାର୍ଣ୍ଣ ନା ସିଏ ପାଠ ପଢ଼ାଉଥିବାରୁ ନିଶ୍ଚିତ ତାଙ୍କର କଥା ଶୁଣି ପୁଣି ଉଚିତ୍ର ଦେବାକୁ ପଡ଼ିଥାଏ । ଶିକ୍ଷକ ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରିଲେ ଇଶ୍ଵରା କରିବେ ନା - ମୁଁ କହିବି । ଏଠାରେ ଏହା ବିଚିତ୍ର ସ୍କୁଲ ଅଟେ କାର୍ଣ୍ଣ ନା ଏହା ବିଚିତ୍ର ପାଠପଢ଼ା, ଏଠାରେ ଶିକ୍ଷକ ଓ ଛାତ୍ରଙ୍କର କୌଣସି ଚିତ୍ର ନାହିଁ । ତେଣୁ ପାଠ ପଢ଼ିବା ସମୟରେ ଆଖି ଖୋଲି ବସିବା ଉଚିତ୍ । ସ୍କୁଲରେ ଶିକ୍ଷକଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ କେବେ କ’ଣ ଆଖି ବନ୍ଦ କରି ବସିଥା’ନ୍ତି କି! ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଅଭ୍ୟାସ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି ଆଖି ବନ୍ଦ କରି ମାଳା ଦେବା ଆଦି... ସାଧୁମାନେ ମଧୁସ୍ତ ଆଖି ବନ୍ଦ କରି ବସିଥା’ନ୍ତି । ସେମାନେ ନାରୀମାନଙ୍କର ମଧୁସ୍ତ ମୁଖ ଦର୍ଶନ କରିଥା’ନ୍ତି । କାଳେ ମନ ବିଚଳିତ ହୋଇଯିବ । କିନ୍ତୁ ଆଜିକାଲି ତମୋପରଧାନ ସମୟ ଅଟେ, ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି - ଏଠାରେ ତୁମେ ଯଦି ଶରୀରକୁ ଦେଖୁଛ କିନ୍ତୁ ବୁଦ୍ଧି ସେହି ବିଚିତ୍ର ବାବାଙ୍କୁ ଯାଦ କରିଥାଏ । ଏପରି କେହି ସାଧୁ ସନ୍ଥ ନଥିବେ ଯିଏକି ଶରୀରକୁ ଦେଖି ମଧୁସ୍ତ ସେହି ବିଚିତ୍ରଙ୍କୁ ମନେପକାଉଥିବେ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଏହି ରଥରେ ଆମକୁ ଶିବବାବା ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ସିଏ କହୁଛନ୍ତି, ଆତ୍ମା ହିଁ ସବୁ କିଛି କରୁଛି, ଶରୀର ତ କିଛି ବି କରୁ ନାହିଁ । ଆତ୍ମା ହିଁ ଶୁଣୁଛି । ଆତ୍ମା ହିଁ ରୁହାଣୀ ଅଥବା ଜିହ୍ଵାମାନୀ ଜ୍ଞାନ ଶୁଣିଥାଏ ଏବଂ ଶୁଣାଇଥାଏ । ଆତ୍ମା ହିଁ ଶରୀର ନିର୍ବାହ ନିମନ୍ତେ ଦିଆଯାଉଥିବା ଶିକ୍ଷାର ଶିକ୍ଷକ ହୋଇଥାଏ । ଶରୀର ଦ୍ଵାରା ହିଁ ଶରୀର ନିର୍ବାହର ପାଠ ପଢ଼ିଥା’ନ୍ତି, ଏହା ମଧୁସ୍ତ ଆତ୍ମା ହିଁ ପଢ଼ିଥାଏ । ଆତ୍ମା ହିଁ ଭଲ ଅଥବା ମନ୍ଦ ସଂସ୍କାର ଧାରଣ କରିଥାଏ । ମୃତ୍ୟୁ ପରେହିଁ ଶରୀର ତ ପାଉଁଶ ହୋଇଯାଇଥାଏ । ଏକଥା ମଧୁସ୍ତ କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ତାଙ୍କର ଦେହ-ଅଭିମାନ ରହିଥାଏ - ମୁଁ ଅମୁକ, ମୁଁ ପ୍ରଭାକରନିଷ୍ଠର । ଏପରି କହନ୍ତି ନାହିଁ ଯେ ମୁଁ ଆତ୍ମା ପ୍ରଭାକରନିଷ୍ଠର ଶରୀର ଧାରଣ କରିଛି । ଏକଥା ମଧୁସ୍ତ ତୁମେ ହିଁ ବୁଝୁଛ । ତେଣୁ ସବୁ କିଛି ଆତ୍ମା ହିଁ କରିଥାଏ । ଆତ୍ମା ଅବିନାଶୀ, ଶରୀର କେବଳ ଏଠାରେ ଅଭିନୟ କରିବା ପାଇଁ ମିଳିଛି । ଏଥିରେ ଯଦି ଅମର ଅବିନାଶୀ ଆତ୍ମା ନଥାଆନ୍ତା ତେବେ ଶରୀର କିଛି କରିପାରନ୍ତା ନାହିଁ । ଆତ୍ମା ଶରୀରରୁ ବାହାରିଗଲେ ଶରୀର ଶବ ହୋଇ ପଡ଼ିରହିଥାଏ । ଆତ୍ମାକୁ ଏହି ଆଖି ଦ୍ଵାରା ଦେଖିପାରିବା ନାହିଁ । ଏହା ତ ସୂକ୍ଷ୍ମ ଅଟେ ନା । ତେଣୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ବୁଦ୍ଧି ଦ୍ଵାରା ବାବାଙ୍କୁ ଯାଦ କର । ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ ମଧୁସ୍ତ ଅଛି ଯେ ଆମକୁ ଶିବବାବା ଏହି ବ୍ରହ୍ମାତ୍ମକ ଦ୍ଵାରା ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ଏହା ମଧୁସ୍ତ ବୁଝିବା ପାଇଁ ସୂକ୍ଷ୍ମ କଥା ଅଟେ । ଏହି ସାଧାରଣ କଥାକୁ କେହି-କେହି ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝିଯାଉଛନ୍ତି, ଆଉ କେହି ଟିକିଏ ହେଲେ ମଧୁସ୍ତ ବୁଝିନାହାନ୍ତି । ଅଲଗ୍ ଅର୍ଥ ଭଗବାନ ବାବା । କେବଳ ଭଗବାନ ଅଥବା ବାବା କହିବା ଦ୍ଵାରା ପିତାଙ୍କ ସମ୍ବନ୍ଧ ରହିନଥାଏ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ପଥରବୁଦ୍ଧି ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି କାର୍ଣ୍ଣ ନା ରଚୟିତା ବାବା ରଚନାର ଆଦି-ମଧୁସ୍ତ-ଅନ୍ତକୁ ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ଏହିଭଳି ବିଶ୍ଵର ଇତିହାସ-ଭୂଗୋଳ ପୁନରାବୃତ୍ତି ହୋଇ ଚାଲିଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ସଂଗମଯୁଗ ଚାଲିଛି । ଏକଥା କେହି ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ତୁମେ ଜାଣୁଛ, ଆଗରୁ ଆମେ ମଧୁସ୍ତ ଜାଣିନଥିଲୁ । ବାବା ଏବେ ଏଠାରେ ତୁମକୁ ଜ୍ଞାନ ଦ୍ଵାରା ଶୁଦ୍ଧିକାର କରୁଛନ୍ତି ପୁଣି ଏଠାରୁ ବାହାରକୁ ଗଲେ ମାୟାର ଧୂଳିରେ ଲଟପଟ ହୋଇ ଜ୍ଞାନର ଶୁଦ୍ଧିକାର ବିଗତି ଦେଇଥା’ନ୍ତି । ବାବା ତ ଶୁଦ୍ଧିକାର କରୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ନିଜର ପୁରୁଷାର୍ଥ ମଧୁସ୍ତ କରିବା ଉଚିତ୍ । କେତେକ ସନ୍ତାନ ମୁଖରୁ ଏଭଳି ବାଣୀ ବାହାର କରିଥା’ନ୍ତି ଯେପରିକି ଅସଭ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ତାଙ୍କର ଯେପରି ଶୁଦ୍ଧିକାର ହିଁ ହୋଇନାହିଁ, ସବୁ କିଛି ଭୁଲିଯାଉଛନ୍ତି । ଶେଷ ଧାତିରେ ଯେଉଁ ଛାତ୍ର ବସିଥାଏ ତା’ର ପାଠପଢ଼ାରେ ଏତେ ମନ ଲାଗିନଥାଏ । ହିଁ, କାରଖାନା ଆଦିରେ କାମ କରି ସାହୁକାର ହୋଇଯାଇଥା’ନ୍ତି । ସେମାନେ କିଛି ହେଲେ ପାଠ ପଢ଼ିନଥା’ନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଏହା ତ ବହୁତ ଉଚ୍ଚ ପାଠପଢ଼ା ଅଟେ । ପାଠପଢ଼ା ବିନା ତ ଭବିଷ୍ୟତରେ ପଦ ମିଳିପାରିବ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ତୁମକୁ କାରଖାନାରେ ବସି କୌଣସି କାମ କରିବାର ନାହିଁ, ଯାହା ଦ୍ଵାରା ତୁମେ ଧନବାନ ହେବ । ଏସବୁ କିଛି ତ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ । ସାଥୀରେ କେବଳ ଅବିନାଶୀ ରୋଜଗାର ହିଁ ଯିବ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ମଣିଷ ମରିଗଲେ ଖାଲି ହାତରେ ଯାଇଥା’ନ୍ତି । ସାଥୀରେ କିଛି ବି ନେଇନଥା’ନ୍ତି । ତୁମେ ଏହି ରୋଜଗାର ଦ୍ଵାରା ହାତ ଭରପୂର କରିଯିବ, ଏହା ହିଁ ଅବିନାଶୀ ରୋଜଗାର ଅଟେ । ତୁମେ ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ଏହି ଅବିନାଶୀ ରୋଜଗାର

କରୁଛି । ଅବିନାଶୀ ବାବା ହିଁ ଅବିନାଶୀ ରୋଜଗାର କରାଉଛନ୍ତି ।

ତୁମେମାନେ ଏହି ଚରିତ୍ରକୁ ଦେଖୁଛି । କିନ୍ତୁ ସେହି ଚରିତ୍ରର ବାବାଟଙ୍କୁ ମନେପକାଉଛ କାହିଁକି ନା ତୁମେ ଆତ୍ମା ହୋଇଥିବାରୁ ଆତ୍ମା ନିଜର ପିତାଙ୍କୁ ହିଁ ଦେଖିଥାଏ । ତାଙ୍କ ନିକଟରୁ ପଢିଥାଏ । ଆତ୍ମା ଏବଂ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ତ ତୁମେ ଦେଖି ପାରୁନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ବୁଦ୍ଧି ଦ୍ଵାରା ଜାଣୁଛି । ଆମେ ଆତ୍ମା ଅବିନାଶୀ ଏବଂ ଏହି ଶରୀର ବିନାଶୀ ଅଟେ । ଏହି ବାବା ମଧ୍ୟ ଯଦିଓ ସମସ୍ତଙ୍କରେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଦେଖୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି ଯେ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏବେ ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ଯାହା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ତାହା ହିଁ ବାସ୍ତବ ସତ୍ୟ ଅଟେ, ଏଥିରେ ତଳେମାତ୍ର ମିଥ୍ୟାର ସ୍ଥାନ ନାହିଁ । ତୁମେ ସତ୍ୟରାଷ୍ଟ୍ରର ମାଲିକ ହେଉଛ । ଏହା ହେଲା ମିଥ୍ୟାର ରାଷ୍ଟ୍ର । କଳିଯୁଗ ମିଥ୍ୟା ଦୁନିଆ, ସତ୍ୟଯୁଗ ସତ୍ୟ ଦୁନିଆ - ଏଥିରେ ରାତି-ଦିନର ଫରକ ରହିଛି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଦୁଃଖର କୌଣସି କଥା ରହିବ ନାହିଁ । ତା'ର ନାମ ହିଁ ସୁଖଧାମ ଅଟେ । ସେହି ସୁଖଧାମର ମାଲିକ ବେହଦର ବାବା ହିଁ କରାଇବେ ନା । ତାଙ୍କର କୌଣସି ଶରୀର ନାହିଁ, ଆଉ ତ' ସମସ୍ତଙ୍କର ଶରୀର ଅଛି । ତାଙ୍କ ଆତ୍ମାର ନାମ ପରିବର୍ତ୍ତିତ ହେଉଛି କି ? ତାଙ୍କର ନାମ ହେଲା ଶିବ । ଆଉ ସମସ୍ତଙ୍କ ଆତ୍ମାକୁ ଆତ୍ମା ହିଁ କହିଥା'ନ୍ତି । ବାକି ଶରୀରର ନାମ ରଖାଯାଇଥାଏ । ଶିବଲିଙ୍ଗ ହେଉଛି ନିରାକାର । ଜ୍ଞାନର ସାଗର, ଶାନ୍ତିର ସାଗର... ଏହା ଶିବଙ୍କର ମହିମା ଅଟେ । ସିଏ ସମସ୍ତଙ୍କର ପିତା ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ତେଣୁ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ବର୍ଷା ମିଳିବା ଉଚିତ । ରଚନାକୁ ରଚନାଠାରୁ ସମ୍ପଦତି ମିଳିନଥାଏ । ରଚୟିତା ହିଁ ନିଜର ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସମ୍ପଦତି ଦେବେ । ନିଜର ପିଲା ଥାଇ ଭାଇର ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସମ୍ପଦତି ଦେବେ କି ? ଏହି ବେହଦର ପିତା ମଧ୍ୟ ନିଜର ବେହଦର ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସମ୍ପଦତି ଦେଉଛନ୍ତି, ଏହା ପାଠପଢ଼ା ଅଟେ ନା । ଯେପରି ଶିକ୍ଷା ଦ୍ଵାରା ମନୁଷ୍ୟ ବାରିଷ୍ଟର ଆଦି ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ତେଣୁ ଶିକ୍ଷା ସହିତ ଏବଂ ଶିକ୍ଷାଦାତାଙ୍କ ସହିତ ଯୋଗ ରହିଥାଏ । ଏଠାରେ ଶିକ୍ଷାଦାତା ତ' ଚରିତ୍ର ଅଟନ୍ତି । ତୁମେ ଆତ୍ମାମାନେ ମଧ୍ୟ ଚରିତ୍ର ଅଟେ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ପଢ଼ାଉଛି । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଭାବ ଯେ ଆମକୁ ବାବା ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ଧରେ ମାତ୍ର ବାବା ଆସି ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ଆତ୍ମା ହିଁ ପଢ଼ୁଛି ନା । ଆତ୍ମା ହିଁ ଶରୀର ଦ୍ଵାରା ଦୁଃଖ-ସୁଖ ଭୋଗିଥାଏ । ଆତ୍ମା ବାହାରିଗଲେ ଶରୀରକୁ ଯେତେ ବି ମାର, ଯେପରି ମାଟିକୁ ମାରିବା ସହ ସମାନ । ତେଣୁ ବାବା ବାରମ୍ବାର ବୁଝାଉଛନ୍ତି ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ବାବାଙ୍କୁ ଯାଦ କର । ଏକଥା ତ ବାବା ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ସମସ୍ତେ କରମାନୁସାରେ ଧାରଣା କରୁଛନ୍ତି । କେହି ତ ବିଲକୁଲ୍ ବୁଦ୍ଧ ଅଟନ୍ତି । କିଛି ବି ବୁଝୁନାହାନ୍ତି । ଏହି ଜ୍ଞାନ ତ ବହୁତ ସହଜ । ଅନ୍ଧ, ଛୋଟା, କଣା କୁଦା ମଧ୍ୟ ବୁଝିପାରିବେ କାହିଁକି ନା ଏହା ତ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଯାଉଛି ନା । ଆତ୍ମା ଛୋଟା, କଣା ହୋଇନଥାଏ, ଶରୀର ହୋଇଥାଏ । ବାବା କେତେ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଆଖି ବନ୍ଦ କରି ବସିବାର ଅଭ୍ୟାସ ଭକତିମାରଗରୁ ରହିଆସିଛି ତେଣୁ ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ଆଖି ବନ୍ଦ କରି ବସୁଛନ୍ତି । ଯେପରି ଭକତିରେ ରୁଚି ରହିଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଆଖି ବନ୍ଦ କର ନାହିଁ । ସମସ୍ତଙ୍କରେ ଚିତ୍ରକୁ ଦେଖି ମଧ୍ୟ ବୁଦ୍ଧି ଦ୍ଵାରା ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଅ । ତେବେ ତୁମର ବିକର୍ର ବିନାଶ ହେବ । କେତେ ସହଜ କଥା । ତଥାପି ବି କହୁଛନ୍ତି ବାବା ଆମେ ଯାଦ କରିପାରୁ ନାହିଁ, ଆରେ, ଲୌକିକ ପିତା ଯାହାଙ୍କଠାରୁ ବିନାଶୀ ସମ୍ପଦତି ମିଳିଥାଏ ତାଙ୍କୁ ମରିବା ପରମ୍ପରା ଯାଦ କରୁଛି, ଲାଏ ତ ସବୁ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ବେହଦର ପିତା ଅଟନ୍ତି, ତାଙ୍କୁ ତୁମେ ମନେପକାଇ ପାରୁନାହିଁ । ଯେଉଁ ବାବାଙ୍କୁ ହେ ଲଗ୍ନର ପିତା କହି ଡାକୁଛନ୍ତି ମୋତେ ମାରଗଦର୍ଶନ କରାଅ କହୁଛନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ଏକଥା କହିବା ମଧ୍ୟ ଭୁଲ । ବାବା କେବଳ ଜଣଙ୍କର ମାରଗଦର୍ଶକ ନୁହଁନ୍ତି, ସିଏ ତ ସରବ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ମାରଗଦର୍ଶକ ଅଟନ୍ତି । କ'ଣ ଜଣଙ୍କୁ ଉଦ୍ଧାର କରିବେ କି! ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଆସି ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦଗତି କରୁଛି । ମୁଁ ଆସିଛି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଶାନ୍ତିଧାମ ନେଇଯିବା ପାଇଁ । ଏଠାରେ ମାଗିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ଲାଏ ଅବିନାଶୀ ପିତା ଅଟନ୍ତି ନା । ଦୁନିଆରେ ତ' ସୀମିତ ବୁଦ୍ଧି ଯୋଗୁଁ କେବଳ ମୋତେ ଦିଅ ମୋତେ ଉଦ୍ଧାର କର କହିଥା'ନ୍ତି । ହେ ପରମାତ୍ମା ମୋତେ ସୁଖ ଦେଇ, ଦୁଃଖ ଦୂର କର । ଆମେ ନୀତି ପାପୀ ଅଟୁ, ଆପଣ ଦୟା କରନ୍ତୁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ବେହଦର ପୁରୁଣା ସୃଷ୍ଟିକୁ ନୂଆ କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛି । ନୂଆ ସୃଷ୍ଟିରେ ଦେବତା ରହିଥା'ନ୍ତି, ମୁଁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଟ ହଜାର ବର୍ଷ ପରେ ଆସୁଛି । ଯେବେକି ତୁମେ ପୁରା ପତିତ ହୋଇଯାଉଛ । ଏହା ହେଉଛି ଆସୁରୀ ସମ୍ପରଦାୟ । ସତ୍ୟ କହିଲାବାଲା ସତଗୁରୁ ତ ଜଣେ ଅଟନ୍ତି । ସିଏ ପିତା, ଶିକ୍ଷକ, ସତଗୁରୁ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ଏହି ମାତାମାନେ ହିଁ ସ୍ଵାମିର ଗର୍ବ ଦ୍ଵାରା ଖୋଲିବେ । ଏଠାରେ ଲିଖିଛି ଅଛି - “ସ୍ଵାମିର ଯିବାର ରାସ୍ତା” । କିନ୍ତୁ ଏକଥା ମଧ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ବୁଝିପାରୁ ନାହାନ୍ତି । ନର୍କରେ ପଡ଼ିଛନ୍ତି ନା ସେଥିପାଇଁ ତ ଡାକୁଛନ୍ତି । ଏବେ ବାବା ତୁମକୁ ସ୍ଵାମିର ଯିବାର ରାସ୍ତା ବତାଉଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଆସୁଛି ପତିତଙ୍କୁ ପବିତ୍ର କରି ଘରକୁ ନେଇଯିବା ପାଇଁ । ତେଣୁ ତୁମେ ଏବେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ବାବାଙ୍କୁ ଯାଦ କର ତେବେ ତୁମର ପାପ କଟିଯିବ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଗୋଟିଏ କଥା ଶୁଣାଅ ଯେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମାୟାକୁ ଜିତି ଜଗତଜିତ ହୁଅ । ମୁଁ ତୁମ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଜଗତର ମାଲିକ ହେବାର ରାସ୍ତା ବତାଉଛି, ପୁଣି ଦୀପାବଳୀରେ ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କୁ ପୂଜା କରି ତାଙ୍କଠାରୁ ଧନ ମାଗୁଛି, ଏପରି କହୁନାହିଁ ଭଲ ସ୍ଵାମିସାଧୁ ଦିଅ, ଆୟୁ ବୃଦ୍ଧି କର । ତୁମେ ତ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପଦତି ନେଉଛ । ତୁମେ କେତେ ଦୀର୍ଘାୟୁ ହେଉଛ । ବାବା ଏବେ ତୁମକୁ ସ୍ଵାମିସାଧୁ, ସମ୍ପଦତି, ସୁଖ ସବୁ ଦେଉଛନ୍ତି । ସେମାନେ ତ' ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କଠାରୁ କେବଳ ଖପରା ସଦୃଶ ବିନାଶୀ ଧନ ମାଗୁଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ତାହା ମଧ୍ୟ ମିଳୁନାହିଁ । ଏହା ଏକ ଅଭ୍ୟାସରେ ପରିଣତ ହୋଇଯାଇଛି । ଦେବତାମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଇ ଭିକ ମାଗୁଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ତ ତୁମକୁ ବାବାଙ୍କଠାରୁ କିଛି ବି ମାଗିବାର ନାହିଁ । ବାବା ତୁମକୁ କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ଯାଦ କରିବା ଦ୍ଵାରା ତୁମେ ବିଶ୍ଵର ମାଲିକ ହୋଇଯିବ ଏବଂ ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ରକୁ ଜାଣିବା ଦ୍ଵାରା ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ ରାଜା ହୋଇଯିବ । ତୁମକୁ ଦୈବୀଶୁଣ ମଧ୍ୟ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ, ଏଥିରେ କିଛି କହିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ, ଆମକୁ ତ' ବାବାଙ୍କଠାରୁ ସ୍ଵାମିର ସମ୍ପଦତି ମିଳୁଅଛି । ଏବେ କ'ଣ ତୁମେ ଦେବୀ ଦେବତାଙ୍କର ପୂଜା କରିବ କି! ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମେ ସ୍ଵାମି

ଏହିପରି ଦେବୀ ଦେବତା ହେଉଛୁ ପୁଣି ଏହି ଫ ତତ୍ତ୍ୱର କ'ଣ ପୂଜା କରିବୁ । ଆମକୁ ବିଶ୍ୱର ବାଦଶାହୀ ମିଳୁଥିବାରୁ ଏସବୁ କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ଏସବୁ ପାଇଁ ତୁମକୁ ମନ୍ଦିର ଯିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏସବୁ ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ସାମଗ୍ରୀ । ଜ୍ଞାନରେ ତ ଗୋଟିଏ ଅକ୍ଷର - ମୋତେ ମନେପକାଅ । ବାସ୍ ମନେପକାଇବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ତୁମର ପାପ କଟିବ, ତୁମେ ସତତ୍ୱପ୍ରଧାନ ହୋଇଯିବ । ତୁମେ ହିଁ ସର୍ବଗୁଣ ସମ୍ପନ୍ନ ଥିଲୁ ପୁଣି ହେବାକୁ ପଡିବ । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ବୁଝୁ ନାହିଁନତି । ପଥର ବୁଦ୍ଧି ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ବାବାଙ୍କୁ କେତେ ଚିନ୍ତା କରିବାକୁ ପଡୁଛି । ଏହି ନିର୍ଗୁଣ ହେବା ଦରକାର । ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଏକଥା କୌଣସି ସାଧୁ ସନ୍ଥ କହିପାରିବେ ନାହିଁ । ସେମାନେ କ'ଣ ଲିଖିତ ଅଟନ୍ତି କି! ଇଏ ତ (ବ୍ରହ୍ମାବାବା) ବହୁତ ଜନମର ଅନ୍ତରେ ଅଛନ୍ତି । ମୁଁ ତାଙ୍କରି ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରୁଛି, ଯିଏକି ପୁରା ୮୪ ଜନମ ନେଉଛନ୍ତି । ଇଏ ତ ପୁରା ଗାଉଁଲି ପିଲା ଥିଲେ ପୁଣି ଶସ୍ତ୍ରୀୟ ସୁନ୍ଦର ହେଉଛନ୍ତି ଗାଉଁଲିରୁ ପୁଣି ଯେବେ ସାଧାରଣ ହେଲେ ତେବେ ବାବା ପ୍ରବେଶ କଲେ କାହିଁକି ନା ଏହିଭଳି ଭଙ୍ଗୀ ହେବାର ଥିଲା । ଏହି ପିଲାମାନଙ୍କୁ କିଏ ଖାଇବାକୁ ଦେଇଥା'ନ୍ତେ ? ତେଣୁ ନିର୍ଗତ ସାଧାରଣ ମଧ୍ୟ ହେବା ଦରକାର ନା । ଏସବୁ ବୁଝିବାର କଥା । ବାବା ନିଜେ କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଏହାଙ୍କର ବହୁତ ଜନମର ଅନ୍ତମ ଜନମରେ ପ୍ରବେଶ କରୁଛି ଯିଏ ସବୁଠାରୁ ପତିତ ହୋଇଛନ୍ତି ଇଏ ହିଁ ପୁଣି ପବିତ୍ର ହେବେ । ୮୪ ଜନମ ମଧ୍ୟ ଇଏ ନେଉଛନ୍ତି, ତତ୍ତ୍ୱମ । ଜଣେ ତ ନୁହେଁ, ବହୁତ ଅଛନ୍ତି ନା । ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀ ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶୀକୁ ଯିବା ଆତ୍ମା ହିଁ ପୁରୁଷାର୍ଥର କରମାନୁସାରେ ଏଠାକୁ ଆସୁଛନ୍ତି । ବାକି ଆଉ କେହି ରହିପାରିବେ ନାହିଁ । ବିଳମ୍ବରେ ଆସୁଥିବା ଆତ୍ମା ଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟ କମ୍ ଶୁଣିବେ, ପୁଣି ସେମାନେ ବିଳମ୍ବରେ ହିଁ ରାଜଧାନୀକୁ ଆସିବେ । ଆରକ୍ଷା!

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କୃତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ପ୍ରଶ୍ନ ସାର :-

(୧) ବାବା ଯେଉଁ ଜ୍ଞାନର ଶୁଦ୍ଧିକାର କରୁଛନ୍ତି ତା'କୁ ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ରଖିବାର ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ହେବ । ମାୟାର ଧୂଳି ଦ୍ୱାରା ଜ୍ଞାନର ଶୁଦ୍ଧିକାରକୁ ଖରାପ କରିବାର ନାହିଁ । ଭଲ ଭାବେ ପାଠପଢ଼ି ଅବିନାଶୀ ରୋଜଗାର କରିବାର ଅଛି ।

(୨) ଏହି ଚିତ୍ର ଅର୍ଥାତ୍ ଦେହଧାରୀ ବ୍ରହ୍ମାବାବାଙ୍କୁ ସମସ୍ତଙ୍କରେ ଦେଖୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ ବୁଦ୍ଧିରେ ବିଚିତ୍ର ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ଆଖି ବନ୍ଦ କରି ବସିବାର ଅଭ୍ୟାସ କରିବାର ନାହିଁ । ବେହଦର ବାବାଙ୍କୁ କିଛି ବି ମାଗିବାର ନାହିଁ ।

ବରଦାନ:- ସାକ୍ଷୀ ହୋଇ କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କର୍ମ କରାଉଥିବା କର୍ତ୍ତା ପଣିଆର ଅଭିମାନରୁ ମୁକ୍ତ ଅଗରୀରୀ ହୁଅ ।

ଯେତେବେଳେ ଲଚ୍ଛା ଶାରୀରିକ ସମ୍ପ୍ରତିରେ ରୁହ ଏବଂ ଯେତେବେଳେ ଲଚ୍ଛା ଅଗରୀରୀ ହୋଇଯାଅ । ଯଦି କୌଣସି କର୍ମ କରିବାର ଅଛି ତେବେ କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟର ଆଧାର ନିଅ କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଆତ୍ମା କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟର ଆଧାର ନେଇଛି ଏକଥା ଭୁଲ ନାହିଁ, ମୁଁ କରିବାବାଲା କର୍ତ୍ତା ନୁହେଁ କରାଉଥିବା ମାଲିକ ଅଟେ । ଯେପରି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କାର୍ଯ୍ୟ କରାଇବା ସମୟରେ ନିଜକୁ ସେମାନଙ୍କଠାରୁ ଅଲଗା ମନେ କରୁଛ ସେହିପରି ସାକ୍ଷୀ ହୋଇ କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କର୍ମ କରାଅ ତେବେ କର୍ତ୍ତା ପଣିଆର ଅଭିମାନ ବା ସମ୍ପ୍ରତିଠାରୁ ମୁକ୍ତ ବା ଅଗରୀରୀ ହୋଇପାରିବ । କର୍ମ କରିବା ମଝିରେ ଗୋଟିଏ ମିନିଟ୍ ବା ଦୁଇ ମିନିଟ୍ ପାଇଁ ଅଗରୀରୀ ହେବାର ଅଭ୍ୟାସ କର ତେବେ ଅନ୍ତମ ସମୟରେ ଏହି ଅଭ୍ୟାସ ବହୁତ କାମରେ ଆସିବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ଯଦି ବିଶ୍ୱର ରାଜା ହେବାକୁ ଚାହୁଁଛ ତେବେ ସାରା ବିଶ୍ୱକୁ ଶକ୍ତିର କିରଣ ଦିଅ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***